

Referat despre poezia *Sufletul satului* scrisa de Lucian Blaga - prima parte

Poezia a fost publicata prima oara in revista "Gandirea", la 1 mai 1922, si a fost inclusa in volumul *In marea trecere*, 1924. In editia de Poezii din 1942 a fost integrata cu diferente minore.

Nichita Stanescu identifica aici un vers monumental al literaturii romane ("Eu cred ca vesnicia s-a nascut la sat"), al doilea ca valoare si expresivitate dupa versul ce deschide *Oda... eminesciana*.

Poemul e o metafora a permanentei. Temporalitatea se instituie drept criteriu la care se raporteaza valoric satul ca spatiu matrice. Adresat, discursul liric fixeaza starile emotionale pe coordonata iubirii. Ea este martor al meditatiei unui eu neconsolat de durerea trecerii si suferinta: "Copilo, pune-ti mainile pe genunchii mei. / Eu cred ca vesnicia s-a nascut la sat. / ... / Aici se vindeca setea de mantuire..."

Spatiu matricial, dupa cum am sugerat deja, satul este teritoriul privilegiat al curgerii incetinite a timpului, unde eternitatea a gasit "cadenta" si durata: "Ritmul vital al insului e acordat cu cel cosmic, a carui durata este eter-nitatea" (George Gana, op. cit.). Asociata vesniciei, iubirea se proiecteaza dincolo de existenta umana individuala, adaugand conotatii la ideea apartenentei neconditionate la un univers spiritual, sufletesc, genetic. In "pozitie" calm meditativa, cu mainile pe genunchii lui, copila devine confesor la starea de contemplatie si la revelatia eului liric.

Daca vesnicia e dimensiunea temporala impinsa spre origini, timpul se dovedeste solidar cu aspiratia umana de stapanire a Cosmosului pe coordonata ce i se refuza cel mai dureros. Satul e un spatiu situat la coincidenta cailor stelare - metafora aceasta e implicita: "Aici orice gand e mai incet, / si inima-ti zvacneste mai rar, / ca si cum nu ti-ar bate in piept, / ci adanc in pamant undeva". Acestor ritmuri calme, acestei consubstantialitati cu pamantul / lutul care ne construieste, li se sincronizeaza nostalgia puritatii. Absorbtiia spre divin e calea de acces spre mantuire, adica spre vindecarea sufletului de toate pacatele mostenite, pe care pamantul le primeste, ca si cum ar intra in rezonanta cu ecouri vechi.